

Bilag 1.

GROSSERER-SOCIETETET

Den 8. februar 1974.

Med dyb foruroligelse har Grosserer-Societetet bemærket sig indholdet af det økonomisk-politiske forlig mellem Venstre og Socialdemokratiet, som danner baggrunden for det af arbejdsministeren den 8. februar 1974 fremsatte forslag til lov om omkostningsdæmpende ydelse.

Set i sammenhæng med dette forlig må lovforslaget anses for perspektivløst og skadeligt.

Med udgangspunkt i Det økonomiske Råds formandskabs beregninger over den forventede udvikling i lønomkostningerne i 1974 synes det lidet betryggende, at forliget alene sigter mod hel kompensation i et halvt år og derefter mod halv kompensation i det følgende halve år at tre dyrtidsportioners omkostningsvirkning i virksomhederne.

Forslagets inflationsmodvirkende effekt er så kortvarig og så beskeden, at det ikke på nogen måde kan rimeliggøre de rigoristiske indkomstpolitiske indgreb af permanent art, som forslaget til lov om priser og avancer indebærer for de erhvervsdrivende.

Uimodsagt har Det økonomiske Råds formandskab efter en indgående analyse fastslået, at alene bredt virkende indkomstpolitiske foranstaltninger kan betrygge såvel betalingsbalancen som beskæftigelsen. Grosserer-Societetet skal derfor på det alvorligste henstille til udvalget, at det afviser det foreliggende forslag som aldeles utilstrækkeligt i inflationsbekæmpende øjemed. Medmindre lønudviklingen bringes inden for rammer, der holder inflationstakten på niveau med udviklingen i lande, danske erhvervsvirksomheder skal konkurrere med, må en urovækkende beskæftigelses- og betalingsudvikling befrygtes.

Grosserer-Societetet må endvidere finde det til det yderste betænkeligt, at man — for at undgå direkte indgreb i omkostningsdannelsen, som modsvarer de foreslåede

indgreb i de erhvervsdrivendes pris- og advancedannelse — har konstrueret en form for indirekte indgreb, som yderligere belaster statskassen med en udgift på 1,9 milliarder kr.

Navnlig synes en sådan ny og meget væsentlig statsudgift uantagelig, når den anskues i sammenhæng med de øvrige ingredienser i det politiske forlig, som er henvist til udvalgets behandling. Grosserer-Societetet har således bemærket, at den samlede ramme for de besparelser i finanslovforslaget for 1974-75, som er aftalt mellem de to forligspartier, er så beskeden som ca. 1½ mia kr. Det er mindre end udgiftsvirkningen af forslaget til lov om omkostningsdæmpende ydelse. Det er væsentligt mindre, end regeringen hidtil har stillet i udsigt som målet for efterspørgselsbegrænsende besparelser. Og det er ganske minimalt, målt i forhold til den budgetterede stigning i statsudgifterne på 11-12 milliarder kr., som var indeholdt i det oprindelige finanslovforslag.

Det er Grosserer-Societetets opfattelse, at alle byrder i inflationsbekæmpende øjemed vil være båret forgæves, såfremt folketinget affinder sig med så ubetydelige og så ganske utilstrækkelige begrænsninger i statsudgifternes eksplosive vækst, som det er forudsat i det foreliggende forlig.

Navnlig på baggrund af den umådeholdne offentlige beslaglæggelse af ressourcer, som forliget accepterer, forekommer det stridende mod de mest elementære mål for den økonomiske politik, når forliget omfatter også gennemførelsen af en tvungen opsparring blandt et mindretal af skatteyderne, som skal binde mere end en milliard kr. i statskassen.

Uligevægten på kapitalmarkedet er senest bekræftet ved nye kursstyrt for obligationer. Samtidig er erhvervenes investeringsbehov større end nogensinde, hvis samfundet